

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) A. A., b) R. K.**, zastoupeni Mgr. Nikolou Runštukovou, advokátkou, se sídlem Československé armády 287/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 6. 2025, č. j. 43 Az 1/2025-68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky Mgr. Nikolky Runštukové **se určí** částkou 8 766 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2025, č. j. OAM-1049/ZA-ZA11-ZA04-R2-2022, tímto žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se stěžovatelům neuděluje. Krajský soud ve věci mezinárodní ochrany stěžovatelů rozhodoval opakovaně. Rozsudkem sp. zn. 43 Az 8/2023 rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a zavázal jej k podrobnějším zkoumáním otázky pronásledování jezidských konvertitů v zemi původu a možnosti domoci se ochrany ze strany státních orgánů.

[2] Stěžovatelka a) jménem svým a jménem svého nezletilého syna, stěžovatele b), podala dne 28. 11. 2022 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany; dne 2. 12. 2022 poskytla údaje k podané žádosti a stejného dne s ní byl proveden i pohovor. Uvedla, že jejich rodina žila v Arménii na vesnici a zabývali se zemědělstvím, začali mít ale náboženské problémy, proto se rozhodli odjet do Německa, kde požádali o azyl. Když dostali negativní rozhodnutí, odjeli

do České republiky. Po neúspěchu v České republice se vrátili do Německa, odkud ale byli nuceni v říjnu 2018 odletět zpět do Arménie. Tam stěžovatelka a) zůstala se svým synem až do opětovného odjezdu do České republiky. K náboženským potížím uvedla, že v roce 2015 konvertovali ke křesťanství a od té doby byli slovně napadáni a pronásledováni. Byli nuceni k tomu, aby zrušili svou konverzi ke křesťanství. Osobně lidi, kteří je takto obtěžovali, žadatelka neznala, byli to ale Jezídové. Tito lidé k nim chodili asi jednou za měsíc, křičeli na ně, že nemají právo opustit jezídské náboženství, vyhrožovali jim odebráním dětí, a tím, že její manžel přijde o život. Uvedené věci se děly ve vesnici G., kde stěžovatelka a) s rodinou žila. Přestěhovat se nebylo možné, neboť Arménie je malá země a jejich problémy by neustály. Rodina se jednou kvůli potížím obrátila na policii, bylo to v březnu 2016 ve městě M. Bylo jim ale řečeno, že jde o náboženskou záležitost, kterou musejí vyřídit sami. Asi týden poté se musela stěžovatelka a) z důvodu dalšího napadení dostavit do nemocnice. Dostala totiž ránu do hlavy. Událost byla ohlášena na policii, opět jim ale bylo řečeno, že si to musejí vyřešit sami. Na postup policie si nestěžovala, neví, zda to mohla učinit. Jelikož žili stále ve strachu, rozhodli se nakonec Arménii opustit, při vycestování žádné potíže neměli. Na dotaz správního orgánu, proč nyní do České republiky přicestovala jen s jedním synem, proč se jejich rodina rozdělila, sdělila, že v roce 2018 se do Arménie vrátila celá rodina. Jezídové se ale o jejich návratu dozvěděli, proto se manžel se starším synem rozhodli odjet. Stěžovatelka a) o nich nejdříve nevěděla, po nějaké době se ozvali, že jsou v České republice, kde žádají o azyl. Sama neví, proč ji manžel s druhým synem nevzal s sebou. Život v Arménii byl pro ni v období let 2018–2022 těžký. Nejdříve žila se synem na vesnici, kde ale za nimi začali opět chodit neznámí lidé a vyhrožovali jim. Ptali se, kde je manžel a starší syn, vulgárně jim nadávali. Proto žila střídavě na vesnici a v J. u známé. V J. jim nikdo osobně nevyhrožoval, výhružky dle ní probíhaly telefonicky. O pomoc se nikam neobracela, protože když se o pomoc obraceli dříve, žádná jim nebyla poskytnuta. Dále byla dotázána na současné místo pobytu jejího manžela. Uvedla, že naposledy s ním mluvila v srpnu, neví, kde se nachází. Se starším synem v kontaktu je. Vycestovat z Arménie jí pomohla známá, u které žila v J. Neví, co vše musela zařídit, nezjišťovala to. Při samotném opuštění země žadatelka žádné potíže neměla. Od odjezdu z Arménie už žádný kontakt s lidmi, kteří ji vyhrožovali, nemá, po odjezdu se jí už nikdo neozval. Proč výhružné telefonáty přestaly, si neumí vysvětlit. Následně byla žadatelka dotazována na své náboženské vyznání. Uvedla, že před konverzí ke křesťanství jezídskou víru nijak nepraktikovala. Pokud jde o křesťanství, modlí se k Bohu, a když byla v J., chodila se známou do kostela. Kostel dříve navštěvovala i v jejich vesnici G.

[3] Stěžovatelé v **žalobě** namítali nesprávnou aplikaci § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Stěžovatelka a) tvrdila, že byla praktikující křesťankou, která v Arménii čelila diskriminaci a pronásledování ze strany příslušníků jezídské komunity. V místě bydliště stěžovatelů byly narušovány křesťanské bohoslužby a věřící byli zastrahováni. Žalovaný tvrzené obtíže stěžovatelů bagatelizoval a nepřihlédl k tomu, že i dostupné zprávy lidskoprávních organizací potvrzují, že menšinová křesťané v Arménii často čelí diskriminaci a násilí. Žalovaný tak nevyhověl závazným pokynům krajského soudu, které vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku. V doplnění žaloby ze dne 20. 5. 2025 stěžovatelé prostřednictvím ustanovené zástupkyně poukázali na to, že žalovaný se nevypořádal s informacemi ve správním spise, které přímo podporují tvrzení stěžovatelů o možném pronásledování ze strany členů jezídské komunity. Arménský stát je nedostatečně efektivní při řešení problémů jednotlivců. Je dokumentováno, že problémy konkrétních příslušníků jezídské komunity existují a jsou důsledkem nedostatečně efektivního fungování

pokračování

arménského státu, příp. tradic a situace uvnitř jezidské komunity. Nejedná se sice o systematické pronásledování, ale o jednotlivé případy diskriminace, verbální či společenské útoky a znevýhodnění v některých oblastech.

[4] **Krajský soud** v rámci ústního projednání věci provedl důkazy navržené stěžovateli - zahraničními internetovými články. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný dostal jeho závazným pokynům a zajistil důvěryhodné, vyvážené, ověřené, transparentní a aktuální zprávy o zemi původu, které se týkají otázek, které jsou v projednávané věci důležité pro posouzení. Žalovaný zajistil zprávy, které se týkaly zejména situace jezidské menšiny v zemi původu stěžovatelů. Opatřil stejně tak i zprávy o možnosti občanů Arménie – včetně Jezidů – obracet se na bezpečnostní složky, jakož i zprávy o možnosti využití kontrolních mechanismů v případě jejich nečinnosti nebo nezákonného postupu. Krajský soud dospěl k závěru, že ve světle zpráv o zemi původu se jeví, že šlo o incidenty ojedinělé. Pronásledování jezidských konvertitů v Arménii – slovy Zastupitelského úřadu v Jerevanu (zpráva „Arménie. Situace jezidské komunity“ ze dne 15. 11. 2024) – nebylo opřeno o fakta a neodpovídalo realitě v Arménii. Zastupitelskému úřadu nebyl znám žádný případ pronásledování, napadení či dokonce zabítí jezidského konvertity. Obecně případná konverze etnického Jezida k jinému náboženství není důvodem, proč by měl mít takový člověk strach o svůj život, zdraví nebo o svá práva. Dále krajský soud dospěl k závěru, že i když se arménská policie potýká s neefektivitou, tak stále je zde pomoc dostupná, přičemž existuje možnost obrátit se na Oddělení vnitřní bezpečnosti, případně na prokuraturu, eventuálně na veřejného ochránce práv. Závěry o nenaplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany nevyvrátilo ani dokazování provedené před soudem, jelikož články byly nepřiléhavé na aktuální situaci stěžovatelů a nijak nepotvrzovaly jejich tvrzení, že jezidští konvertité jsou pronásledováni a země původu není schopna jim poskytnout efektivní ochranu před tímto pronásledováním.

[5] Krajský soud uzavřel, že Arménie je na seznamu bezpečných zemí původu. I v takovém případě ale platí, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany, který pochází z bezpečné země původu, může zejména při pohovoru prokázat, že v jeho konkrétním případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze (srov. bod 42 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany). Stěžovatelům v projednávané věci se však domněnku bezpečnosti země původu vyvrátit nepodařilo.

[6] V **kasační stížnosti** stěžovatelé namítají kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítají, že krajský soud převzal závěry žalovaného, aniž by zohlednil, že ochrana před pronásledováním musí být účinná a reálná, nikoli formální. V projednávané věci stěžovatelka a) opakovaně oslovila policii, avšak bez výsledku. Krajský soud dovodil, že přestože stěžovatelka mohla být účastna incidentů, které v řízení popisovala, šlo o incidenty ojedinělé, nenaplnující intenzitu pronásledování. Dále krajský soud dovodil dostatečnou možnost obrátit se na policii, byť současně uvádí, že policie i justice se potýká se systémovými nedostatky a neefektivitou, přičemž uzavírá, že nebylo prokázáno, že by stát původu nebyl schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Tento závěr je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který opakovaně zdůrazňuje, že ochrana musí být faktická a účinná (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36).

[7] Stěžovatelka a) namítá, že krajský soud dostatečně nezhodnotil její individuální situaci, když její výpověď byla věrohodná. Události, kterým stěžovatelka v zemi původu čelila, byly označeny za ojedinělé a krajský soud rezignoval na individuální posouzení konkrétního případu a podřídil ho zobecňujícím informacím. Nejvyšší správní soud přitom již dříve dovodil, že pokud výpověď žadatele o udělení mezinárodní ochrany a informace o zemi původu, které si správní orgán obstará, avšak které řádně a objektivně nezhodnotí a s rozhodnými skutečnostmi se nevypořádá, nasvědčují tomu, že žadatel naplňuje definici uprchlíka dle § 12 písm. b) zákona o azylu, je správní soud oprávněn dle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve svém zrušujícím rozsudku zavázat správní orgán právním názorem, podle něhož je správní orgán povinen udělit žadateli azyl dle § 12 zákona o azylu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46).

[8] Dle stěžovatelů je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud se nevypořádal s jejich argumenty směřujícími proti nedostatečnému fungování úřadů Arménie při řešení problémů jednotlivců, přičemž při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Pakliže stěžovatelům nebyla poskytnuta ochrana ze strany policie, nelze bez dalšího stěžovatele odkázat na další instituce, které v jeho státě původu mají fungovat, aniž by současně bylo prokázáno, že ochrana ze strany takových institucí by jim byla poskytnuta.

[9] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** trvá na tom, že se při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Při posouzení žádosti stěžovatelů se dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, kterými svou žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnili. Žalovaný zopakoval, že dle dostupných oficiálních i odborných zdrojů neexistují důkazy, že by jezidská komunita v Arménii ohrožovala nebo napadala lidi, kteří nechtějí přijmout jejich náboženství. K tomuto žalovaný dodává, že i rozhodnutí českého Úřadu pro zahraniční styky a informace z května 2023 konstatuje, že „ač je náboženská konverze vnímána mezi Jezídy negativně, OAM, ani MZV ČR nenašly informace o nábožensky motivovaných útocích soukromých osob, resp. Jezídů, na jezidské konvertity. Žalovaný konstatuje, že Arménie má sekulární právní systém a tamní zákony chrání všechny občany bez ohledu na náboženství. Náboženská příslušnost pachatele ani oběti nemá vliv na to, zda policie případ vyšetří – jakýkoliv útok či napadení by byly posuzovány stejně jako jakékoli jiné ublížení na zdraví nebo vyhrožování. Nakonec opakuje, že kasační námitky kopírují námitky žalobní, a proto odkazuje na své vyjádření k žalobě. Proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[10] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Vzhledem k tomu, že se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve posuzoval, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační

pokračování

soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[12] Stěžovatelé namítají, že dle § 2 odst. 6 zákona o azylu může být původce „násilí“ i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Stěžovatelé vypověděli, že v zemi původu čelili výhrůžkám od soukromých osob, konkrétně ze strany jezidské komunity, poté, co konvertovali od tradičního jezidského náboženství k Arménské apoštolské církvi. Neochota ze strany policie poskytnout stěžovatelům ochranu zakládá podle nich důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

[13] Na základě zpráv o zemi původu dospěl žalovaný k závěru, že k pronásledování jezidských konvertitů ze strany Jezídů v Arménii nedochází v jakékoliv významné míře. Konverze ke křesťanství není nijak neobvyklým jevem a je evidentní, že nevyvolává v jezidské komunitě takové odmítavé reakce, o jakých hovořila stěžovatelka a). Proto nelze tvrdit, že by jezidští konvertité byli v Arménii vystaveni jednání, které by naplňovalo pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu. S tímto závěrem se ztotožnil i krajský soud a své závěry dostatečně odůvodnil (v bodech 21 až 23).

[14] Součástí správního spisu jsou následující zprávy: „*Arménie. Situace jezidské komunity*“ ze dne 7. 6. 2023 (zpráva vychází z rešerší Velvyslanectví České republiky v Jerevanu, ze zpráv delegací zemí EU a z informací od místních neziskových organizací), „*Arménie. Situace policie. Související ochranné, kontrolní a opravné mechanismy*“ ze dne 31. 5. 2024, „*Arménie. Aktuální otázky týkající se Jezídů*“ ze dne 6. 9. 2023, „*Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu*“ ze září roku 2024, „*Arménie. Situace jezidské komunity*“ ze dne 15. 11. 2024, „*Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu*“ ze října roku 2023, „*Arménie. Situace jezidské komunity*“ ze dne 3. 6. 2024.

[15] Ze zprávy „*Arménie. Situace jezidské komunity*“ ze dne 7. 6. 2023 vyplynulo, že v Arménii existuje reálná možnost obrátit se v případě poškození způsobeného trestnou činností a ohrožení ze strany soukromých osob na policii, případně na soudní orgány. Tuto možnost mají a mohou plně využít i příslušníci jezidské komunity. Ze zprávy dále vyplynulo, že jezidská komunita většinou zaujímá k odchodu z komunity (v souvislosti s vnitřním přesídlením) negativní postoj, avšak nejsou známy žádné případy násilí nebo útoků proti Jezídům, kteří se přestěhovali v rámci Arménie. Z aktualizované zprávy ze dne 3. 6. 2024 vyplynulo, že odpovědi z června 2023 zůstávají nezměněné. Za účelem případné aktualizace se vedoucí ZÚ Jerevan sešel s hlavním představitelem jezidské komunity v Arménii K. H-, předsedou Jezidi National Congress. Ten konstatoval absenci politické či jiné systémové diskriminace vůči Jezídům ze strany arménského státu. Obecně platí, že

etnická příslušnost nemá vliv na dodržování principů právního státu. Pokud se příslušníci jezidské komunity setkávají s překážkami, nejde o systémový problém, ale spíše o záležitost nedostatečné efektivity fungování arménského státu, případně vlastních tradic a situace uvnitř jezidské komunity. Ze zprávy „Arménie. Situace policie. Související ochranné, kontrolní a opravné mechanismy“ ze dne 31. 5. 2024 vyplynulo, že v Arménii existuje reálná možnost obrátit se na policii, případně na soudní orgány. Problémem je nízká efektivita práce, přehlcenost systému, a s tím související občasná snaha vyšetřovatelů případy „smést se stolu“. V Arménii existuje příslušný zákonný rámec ochrany obyvatel proti porušování jejich práv, fungují opravné prostředky. Právní řád počítá s právem na spravedlivý a veřejný proces. Soudní moc přesto toto právo někdy vymáhá spíše selektivně. Arménská justice pracuje neefektivně, je přehlcená. V případě stížnosti na nečinnost policie se lze obrátit na Oddělení vnitřní bezpečnosti arménské policie. Lze se také obrátit přímo na soud nebo na úřad veřejného ochránce práv. Statistiky efektivity nejsou dostupné.

[16] Z výše uvedených zpráv tak vyplývá, že stěžovatelka a) měla možnost se v Arménii obrátit na policii, což učinila. Pokud policie její případ neprošetřila, tak měla možnost využít další související ochranné, kontrolní a opravné mechanismy, tedy obrátit se na Oddělení vnitřní bezpečnosti arménské policie. Lze se také obrátit přímo na soud. Zprávy také uvádějí, že možnost obrátit se na policii se nijak neliší v případě jezídů, kteří jsou v Arménii menšinou.

[17] Z podkladů mapujících situaci v Arménii tudíž nevyplynulo, že by jezídští konvertité čelili pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. To potvrzuje zpráva „Arménie. Situace jezidské komunity“ ze dne 15. 11. 2024, ze které vycházel i krajský soud. Ten proto oprávněně dospěl k závěru, že i když stěžovatelka mohla být účastna incidentů, které v řízení popisovala, ve světle zpráv o zemi původu se jeví, že šlo o incidenty ojedinělé.

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že zprávy o situaci v Arménii neprokazují jakékoliv fyzické útoky v rámci jezidské komunity a také uvádějí, že konverze od tradičního jezidského náboženství, nejčastěji právě k Arménské apoštolské církvi není ničím neobvyklým. Přestože jezidská komunita na to reaguje negativně, jako na odchod svých členů, tak fyzické útoky nebyly dokumentovány v této souvislosti. Ke stejnému závěru ve skutkově obdobném případě již Nejvyšší správní soud dospěl například v usneseních ze dne 23. 6. 2022, č. j. 3 Azs 5/2021-40 a ze dne 15. 8. 2024, č. j. 8 Azs 107/2024-41.

[19] Stěžovateli odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46 není na jejich případ přílehlavý, jelikož v tomto případě se jednalo o Kurda, který byl i tureckým občanem a čelil pronásledování ve formě mučení, které naplňovalo definici čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a toto mučení bylo činěno přímo policejními složkami. Takovému jednání však nebyli stěžovatelé zdaleka vystaveni.

[20] Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž plyne, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (usnesení ze dne 19. 6. 2019, č. j. 3 Azs 176/2018-49, bod 14).

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost stěžovatelů se týká otázek již řešených v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Soud tuto judikaturu neshledává

pokračování

rozpornou a rovněž nemá důvod se od ní odchýlit. Nejvyšší správní soud ani neshledal, že by se krajský soud odchýlil od judikatury kasačního soudu; nedopustil se ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Stěžovatelům byla usnesením krajského soudu ze dne 17. 2. 2025, č. j. 43 Az 1/2025-18 ustanovena advokátka; toto zastoupení trvá i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). V takovém případě hradí odměnu a náhradu hotových výdajů stát. Zástupkyně stěžovatelů učinila ve věci jeden úkon dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, „*jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za druhou a každou další takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu snížená mimosmluvní odměna. Mimosmluvní odměna se snižuje za druhou osobu o 20 %...*“ Advokátce tedy náleží odměna ve výši 4 620 + 3 696 Kč, tj. celkem 8 316 Kč. K tomu jí náleží paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč. Celková odměna zástupkyně stěžovatelů tak činí 8 766 Kč. Tato částka bude vyplacena zástupkyni stěžovatelů z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. října 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu